

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S. K., nar. ..., bytem J. Z. 1729, T., zastoupeného obecným
zmocněncem J. K., bytem Ú. 44, Ú. u K. n. V.,
proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Plzeň, Škroupova 18,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2017, č. j. DSH/4809/17,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Tachov, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6.3.2017, č.j. 11130/2016-ODSH/TC-10, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod šestý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 95 odst. 2 téhož zákona, a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.,

pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 6.000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. Na základě odvolání žalovaný doplnil do výroku "rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Odboru dopravy, ze dne 14.10.2015, č.j. MML188818/15/OD/Lip, které nabylo právní moci téhož dne." Na základě odvolání žalovaný doplnil do výroku prvostupňového rozhodnutí označení rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Odboru dopravy, ze dne 14.10.2015, č.j. MML188818/15/OD/Lip, které nabylo právní moci téhož dne.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány nepořídily žádné důkazy a vycházely jen z úředních záznamů, jež podle judikatury NSS poskytují pouze předběžnou informaci a nemohou sloužit jako důkazy. Absentovalo například přehrání videa, které by výsledk policistů a svědka činilo opravdu nadbytečným. Podle žalobce došlo k porušení zásady materiální pravdy v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 a § 52 s.ř., tedy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán má povinnost ze své iniciativy opatřovat důkazy, jako například výsledk svědků, a je irelevantní, že se žalobce nedostavil na jednání a nic nenavrhoval. Podle žalobce informace ze spisu nevytvořily jednoznačný, vzájemně provázaný, vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce tvrdil, že v době, kdy se měl dopustit přestupku, nebyl ve vozidle sám. Což samo o sobě je důkaz, že nebyly dostatečně provedeny důkazy. Uložení sankce je podle žalobce v rozporu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Podle rozsudku NSS č.j. 7As 43/2004-51 ze dne 13.12.2004 má správní orgán brát v úvahu při určování sankce způsob spáchání přestupku, tedy zda byl spáchán konáním či opomenutím, na veřejnosti přístupném místě, dále následky přestupku, tj. zda objekt přestupku byl ohrožen či porušen, jaká je výše škody, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, tedy které závažnost přestupku snižují či zvyšují, míru zavinění a pohnutky. Nic z toho správní orgán podle žalobce nezjišťoval, když vycházel pouze z úředních záznamů. Od žalobce bylo sice nerozumné, když se nedostavil na ústní jednání, nicméně toto nezabývá povinnosti správního orgánu zajišťovat důkazy.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal plně na napadené rozhodnutí a závěrem navrhl zamítnutí žaloby.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 20.9.2016, podle něhož žalobce v tento den v 17:30 hod. řídil osobní motorové vozidlo VW Passat, RZ x, v obci Planá ve směru jízdy ulice Dukelských hrdinů do ulice Tepelská, a při zastavení v ulici Smetanova u garáže č. 190 hlídce na výzvu k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla, předložil pouze zelenou kartu o pojištění vozidla a technický průkaz. Následnou lustrací bylo zjištěno, že má platnou blokaci řidičského oprávnění. Další jízda mu byla zakázána. Policejní podklady dále obsahují výtisk z [www. HYPERLINK "http://www.mapy.cz/"](http://www.mapy.cz/)mapy.cz, zakreslující trasu vozidla žalobce od ulice Dukelských hrdinů, ulicí Tepelská, až do ulice Smetanova, k místu zastavení vozidla.
5. Z výpisu z centrálního registru vozidel ohledně přehledu technických prohlídek předmětného vozidla je zřejmé, že žalobce řídil vozidlo, které mělo pravidelnou platnou technickou prohlídku do 1.8.2016 a následně až od 22.9.2016.
6. Z výpisu z evidenční karty řidiče je zřejmé, že žalobce měl blokována všechna řidičská oprávnění od 14.10.2015, kdy mu bylo řidičské oprávnění pozastaveno.
7. Podle rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Odboru dopravy, ze dne 14.10.2015, č.j. MML188818/15/OD/Lip, bylo žalobci pozastaveno řidičské oprávnění všech skupin podle

§ 195 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění. Z odůvodnění vyplývá, že žalobce dne 14.10.2015 konal řádnou zkoušku odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rámci rozšíření řidičského oprávnění o skupiny A a P, k čemuž bylo třeba získat v testu nejméně 43 bodů. Získal však pouze 38 bodů. Tím neobhájil žalobce ani skupinu řidičských oprávnění AM, A1, B1, B, které dosud vlastnil.

8. Správní orgán nařídil jednání na 1.2.2017 a předvolal žalobce s poučením, že nedostaví-li se bez náležité omluvy či bez závažných důvodů, bude přestupek projednán bez jeho účasti podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce převzal předvolání osobně dne 16.1.2017. Jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti.
9. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z oznámení přestupku a z úředního záznamu Policie České republiky, dále doplnil spisovou dokumentaci o výpis z evidenční karty řidiče a o výpis z centrálního registru vozidel a o rozhodnutí Magistrátu města Liberec. Po zhodnocení listinných podkladů a po provedení důkazů správní orgán konstatoval, že považuje skutkové zjištění za dostatečné a za mimo jakoukoliv pochybnost prokázané, že žalobce řídil osobní motorové vozidlo přesto, že mu bylo řidičské oprávnění pro všechny skupiny vozidel pozastaveno a současně řídil vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, když na vozidle nebyla provedena pravidelná technická kontrola, ta byla platná do 1.8.2016. Za důležitý důkaz označil správní orgán výpis z evidenční karty řidiče a rozhodnutí Magistrátu města Liberec a výpis z centrálního registru vozidel. Podle § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) ve znění pozdějších předpisů, silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud není prokázána jeho technická způsobilost způsobem stanoveným tímto zákonem. Tento způsob upravuje § 50 odst. 1 a 2 téhož zákona, podle něhož silniční vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud technickou prohlídkou silničního vozidla nebyly zjištěny žádné závady nebo jen lehké závady a stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu od vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Podle správního orgánu vzhledem k tomu, že nebylo silniční vozidlo k pravidelné silniční technické kontrole ve stanoveném termínu přistaveno a pravidelná kontrola na něm provedena nebyla, nemohla být technická způsobilost vozidla prokázána stanoveným způsobem. Z toho vyplývá, že žalobce užil vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a tedy nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tedy zákonem o podmínkách o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož provozováno může být pouze vozidlo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Podle správního orgánu výpis z centrálního registru vozidel spolehlivě prokazuje, že žalobce řídil vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu. Současně žalobce porušil § 95 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož pozastavení řidičského oprávnění znamená, že držitel řidičského oprávnění nesmí po dobu platnosti tohoto pozastavení řídit motorová vozidla. V souladu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích uložil správní orgán sankci podle ustanovení vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný. Přestupek spočívající v tom, že žalobce řídil motorové vozidlo přesto, že mu bylo řidičské oprávnění pozastaveno, zhodnotil správní orgán jako závažné ohrožení zájmu chráněného zákonem, neboť tím, že při zkoušce odborné způsobilosti nedosáhl potřebných bodů a neobhájil ani skupinu řidičských oprávnění, které již vlastnil, neprokázal potřebnou odbornou způsobilost

k řízení motorových vozidel. Tím ohrozil ostatní účastníky silničního provozu, což naplnilo materiální znak přestupku. Za tento přestupek lze uložit pokutu od 5.000,-Kč do 10.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel od 6 měsíců do 1 roku. Přestupek spočívající v řízení motorového vozidla technicky nezpůsobilého k provozu zhodnotil správní orgán jako rovněž závažný, neboť tím, že vozidlo nebylo podrobeno pravidelné technické kontrole, nemohly být zjištěny případné vážné technické závady na vozidle a řízení takového vozidla ohrozilo ostatní účastníky silničního provozu. Formu zavinění přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla, přestože bylo žalobci řidičské oprávnění pozastaveno, hodnotil správní orgán jako nepřímý úmysl, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce věděl, že mu bylo řidičské oprávnění pozastaveno, neboť rozhodnutí o pozastavení řidičského oprávnění převzal osobně dne 14.10.2016. Věděl tedy, že se dopouští protiprávního jednání, ač byl s tímto dostatečně srozuměn. Formu zavinění přestupku spočívající v řízení vozidla, které bylo technicky nezpůsobilé, hodnotí správní orgán minimálně jako nevědomou nedbalost, neboť se nepodařilo zjistit, zda o tom žalobce věděl. Tuto skutečnost však vědět měl a mohl, pokud by se aktivně snažil zjistit informace o vozidle. K pohnutkám nebylo možné ze strany správního orgánu se vyjádřit, neboť se žalobce nedostavil k jednání. Správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce se dopustil protiprávního jednání v odpoledních hodinách v uzavřené obci, tedy v místě s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu. Mírně v neprospěch obviněného byl zhodnocen přístup žalobce, který se k jednání nedostavil. V neprospěch žalobce bylo zhodnoceno, že z jeho evidenční karty řidiče vyplývá, že má od roku 2013 čtyři záznamy o přestupcích. Sankce pokuty byla uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby a sankce zákazu činnosti na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby.

10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není specifikováno rozhodnutí, kterým byla žalobci řidičská oprávnění pozastavena, což bylo důvodem změny rozhodnutí. Žalovaný dále námitky žalobce považuje za velmi obecné a zcela nekonkrétní, neboť nelze seznat, kterého přestupku se týkají. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisového materiálu Policie České republiky, která obsahuje oznámení přestupku, úřední záznam, dále tyto podklady správní orgán doplnil o kartu vozidla příslušné RZ, o výpis z evidenční karty řidiče a o rozhodnutí Magistrátu města Liberec. Vzhledem k tomu, že se žalobce nestavil k jednání, ač byl řádně předvolán, nemohl správní orgán vycházet z vyjádření žalobce k věci. Dle žalovaného v řízení provedené důkazy vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, na které nahlíženo jako celek nemohly vést k jinému závěru, než že se žalobce předmětných přestupků dopustil. Provedení dokazování výsledkem zakročujících policistů či spolupodávající by bylo za uvedeného stavu nadbytečné. Žalobce ani neuvedl, jaké skutkové okolnosti by navrhované svědecké výpovědi měly objasnit. K námitce směřující proti porušení § 36 odst. 3 s.ř. žalovaný konstatoval, že správní řád nestanovuje, kdy by nebylo možné spojit seznámení se s podklady či vyjádření se k nim s jiným úkonem řízení, např. s ústním jednáním, v dané věci nebylo proto v rozporu se zákonem, že správní orgán I. stupně v předvolání k jednání jednoznačně deklaroval, že po jednání bude seznámen žalobce s podklady pro rozhodnutí a bude mu dána možnost se k nim vyjádřit. Správní orgán I. stupně dal žalobci jednoznačně najevo, kdy bude konáno ústní jednání, v jehož rámci bude provedeno dokazování a že po skončení jednání bude mít žalobce možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Tím, že se žalobce k jednání bez omluvy a doložení důvodu nedostavil, svého práva

nevyužil, nelze než konstatovat, že žalobce se o svoji možnost uplatnit veškerá procesní práva připravil sám z důvodu neúčasti u jednání. A proto nelze přičítat správnímu orgánu porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

11. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. Žalobce v žalobě především tvrdí, že správní orgány nepořídily žádné důkazy a vycházely jen z úředních záznamů. Podle žalobce tím došlo k porušení zásady materiální pravdy v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 a § 52 s.ř., tedy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán má povinnost ze své iniciativy opatřovat důkazy, jako například výslech svědků, a je irelevantní, že se žalobce nedostavil na jednání a nic nenavrhoval. Žalobce nebyl ve vozidle sám, což podle něho samo o sobě je důkaz, že nebyly dostatečně provedeny důkazy.
14. Toto tvrzení soud neshledal důvodným. Není pravdou, že by správní orgány neopatřily žádné důkazy, pouze úřední záznamy. Naopak z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán vycházel z oznámení přestupku, z výpisu z centrálního registru vozidel (při zjišťování platnosti technické prohlídky), z výpisu z evidenční karty řidiče a z rozhodnutí Magistrátu města Liberec, Odboru dopravy, ze dne 14.10.2015, č.j. MML188818/15/OD/Lip, jímž bylo žalobci pozastaveno řidičské oprávnění všech skupin. Soud má skutkové zjištění ohledně spáchání obou přestupků za dostatečně a bez pochybností prokázané provedenými důkazy.
15. Za této situace správní orgány nepochybily, když nevyhledávaly a neprováděly další důkazy, např. výslech spolujezdkyně žalobce. Žalobce ani konkrétně takový důkazní návrh nevznášel a správní orgán se proto ani nemusel v rozhodnutí vypořádat s neprovedením navržených důkazů. Není také zřejmé, jaké skutečnosti rozhodné pro závěr o spáchání předmětných přestupků by výpovědi spolujezdkyně mohly být zjištěny, když se jedná o přestupky, jejichž spáchání prokazují především příslušné evidence a další listiny.
16. Žalobce také namítal porušení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Podle žalobce má správní orgán brát v úvahu při určování sankce způsob spáchání přestupku, tedy zda byl spáchán konáním či opomenutím, na veřejnosti přístupném místě, dále následky přestupku, tj. zda objekt přestupku byl ohrožen či porušen, jaká je výše škody, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, tedy které závažnost přestupku snižují či zvyšují, míru zavinění a pohnutky. Nic z toho správní orgán podle žalobce nezjišťoval.
17. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z výše shrnutého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán odůvodnil výši uložených sankcí přezkoumatelným způsobem, když konkrétně přihlédl jak k okolnostem polehčujícím (např. forma zavinění nevědomá nedbalost u přestupku spočívajícího v jízdě s vozidlem, které nemělo již platnou technickou prohlídku), tak i k okolnostem přitěžujícím (např. že má od roku 2013 čtyři záznamy o přestupcích). I za těchto okolností byla žalobci uložena sankce zákazu činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby a pokuta jen mírně nad spodní hranicí, tudíž nelze dospět k závěru ani o nepřezkoumatelnosti ani o nepřiměřenosti výše uložené sankce.
18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně